

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

El tercer dels dietaris de Ricard Salvat

Xavier Garcia

escriptor

Les Edicions de la Universitat de Barcelona, amb la Fundació Ricard Salvat i un Consell Editor -format per rellevants crítics culturals del nostre teatre, com Enric Ciurans, Francesc Foguet, Manuel Molins, Núria Santamaria i Eulàlia Salvat, filla de Ricard- continuen, de fa tres anys, amb l'edició dels Diaris -ara el tercer, d'un projecte que n'ha de tenir deu o dotze- de qui fou una de les personalitats més preparades, actives i internacionals de la direcció teatral a Catalunya a la segona meitat del segle XX.

En efecte, Ricard Salvat (Tortosa, 1934- Barcelona, 2009), escriptor, dramaturg, director teatral, professor universitari i assagista, des de 1962 i fins a la seva mort, va anar escrivint uns Diaris o Dietaris que feien memòria de tot el que passava al seu voltant i que ara ens serveixen de recordatori d'una llarga època de ben bé cinquanta anys, entre els temps finals del franquisme, l'inici de la transició política i tot el període democràtic.

Després dels dos primers volums -dedicats als anys 1962-1968 i 1969-1972- ara ens arriba el tercer, entre 1973 i 1975, i tots d'una considerable extensió, d'unes 600 pàgines, precedides per les presentacions que n'han fet els editors i prologuistes de cada llibre: el primer a cura d'Eulàlia Salvat, amb pròleg de Francesc Foguet i Manuel Molins; el segon, amb edició i pròleg de Francesc Foguet i aquest tercer, amb edició i pròleg de Jordi Auseller.

En tots tres s'hi observa, respectivament, l'ascensió d'una vocació (la de crític, expert i director teatral, marcada sempre per l'exigència cultural i la independència de criteri), les dificultats pràctiques, en dictadura, per assolir el seu plantejament i, quan és a punt d'acabar el franquisme, una certa fatiga personal, professional i política per com anirien les coses, després d'haver comprovat i viscut el món del Règim, el món de l'antifranquisme dels partits i l'aparició de nous moviments de renovació cultural en els camps que sempre van interessar a Salvat: el teatre, per descomptat, però també la música, la pintura, el cinema, la literatura i la cultura en general.

